

Msgr Ocariz: "Låt oss tacka Gud för Benedikt XVI, en ödmjuk arbetare i Herrens vingård".

Opus Deis prelat samarbetade med kardinal Ratzinger sedan 1986, då han utsågs till rådgivare till troskongregationen. I den här artikeln minns msgr Fernando Ocariz den framlidne emeritus påven.

2022-12-31

I och med Benedikt XVI:s död lämnar oss en präst, en teolog, en biskop, en kardinal och en påve som såg sig själv som »en ödmjuk arbetare i Herrens vingård«. Utöver vår sorg är det naturligt att vi tackar Gud för hans liv och lärdomar. Den tyske påvens sista undervisning har varit den diskretion och enkelhet med vilken han har levt sedan 2013, i en attityd av bön.

Sedan jag lärde känna honom personligen första gången 1986, när jag började medverka som rådgivare för troskongregationen, slogs jag av hans villighet att lyssna på alla. Jag hade tillfälle att vara ensam med honom vid många tillfällen, både när det gällde kongregationens frågor och andra ärenden. Vid dessa möten var han aldrig den som avslutade samtalet eller påpekade att han hade andra saker att göra. Det var uppmuntrande att se den höga aktning han hade för andras åsikter,

även om de ibland skilde sig från hans egna. Man kunde öppet framföra motsatta åsikter till honom utan att det störde honom, även om de kom från en person med lägre ålder, utbildning eller erfarenhet. Det som verkligen betydde något för honom var sanningen, och därför hade han i sitt biskopsmotto ingraverat Johannes ord:
Cooperatores veritatis (Johannes 3:8).

Hans kärlek till kyrkan och påven var exemplarisk och gick utöver det känslomässiga. Jag minns till exempel när ärkebiskop Lefebvre accepterade det som föreslogs honom och kort därefter backade ur. Inför detta fick kardinal Ratzinger anledning att sorgset utbrista: »Hur är det möjligt att de inte inser att de inte är någonting utan påven!«

Hans ödmjukhet och hans kärlek till Herren gjorde att han kunde svara med ett »ja« på vad Herren och

kyrkan bad honom om. Det är känt att han vid flera tillfällen lämnade in sin avskedsansökan till Johannes Paulus II för att ersättas av någon yngre och mer fysiskt vital. När påven bad honom att stanna kvar på sitt ämbete tvekade inte kardinal Ratzinger.

Strax efter att han valdes till Petri stol sa han att när Johannes Paulus II dog trodde han att han kunde dra sig tillbaka till sitt hemland Tyskland för att ägna sig åt bön och studier. Men Herren hade andra planer, och han fick höra som riktade till sig själv orden i Johannes 21: »Sannerligen, jag säger dig: när du var ung spände du själv bältet om dig och gick vart du ville. Men när du blir gammal skall du sträcka ut dina armar och någon annan skall spanna bältet om dig och föra dig dit du inte vill.«

På samma sätt kunde han träda åt sidan när han i Guds närvaro insåg

att han inte längre kunde utöva det krävande ansvar som följer med uppdraget som Petri efterträdare på ett adekvat sätt. Liksom alla andra tog jag emot nyheten om hans avgång med en blandning av sorg och tillgivenhet för denne store efterträdare till S:t Petrus. Under de senaste månaderna hade hans fysiska styrka avtagit, men inte hans mentala klarhet, hans sinnesfrid, hans enkelhet och hans vänlighet.

Denna förmåga att försvinna och tjäna kyrkan med sin tysta bön har varit utmärkande för de sista åren efter hans avgång. Jag hade möjlighet att besöka honom vid några tillfällen i hans bostad i Vatikanens trädgårdar: han var märkbart intresserad av andra och fokuserad på bön. Som han själv sa, kände han sig som en pilgrim på väg mot Faderns hus, mot Kristi omfamning, föremålet för hans kärlek och hans långa studieår.

Under sina knappt åtta år som påve har Benedikt XVI lämnat efter sig ett stort andligt och läromässigt arv som består av encyklikorna *Deus caritas est*, *Spe salvi*, *Caritas in veritate* samt många apostoliska uppmaningar och homilier. Den lärdom som produceras genom onsdagsaudienserna, som den om kyrkan, apostlarna och kyrkofäderna, eller den om bön, som utgör en mycket vacker och djupgående avhandling om dialogen med Gud, är oerhört rik.

Hela hans liv kan sammanfattas i en dyrbar fras som han uttalade i mässan i början av sin petrinska tjänst: »Det finns inget vackrare än att låta sig beröras av evangeliet, av Kristus«. För honom har lyckan »ett namn, ett ansikte: Jesus från Nasaret, gömd i eukaristin«.

Benedikt XVI styrde kyrkans båt på historiens hav med blicken fäst på

Jesus Kristus, under »dagar med
solsken och milda vindar, dagar då
fångsten var riklig och dagar av stark
sjögång, med motvind och då Herren
verkade sova«. Men han visste att
båten tillhörde Kristus.

Benedikt XVI har varit »ett av de ljus
som står oss nära, människor som
ger ljus genom att reflektera Kristi
ljus och erbjuda vägledning för våra
liv«, som han så vackert uttryckte det
i encyklikan *Spe Salvi*.

Hans arbete i kyrkans vingård har
gjort att han förtjänar Kristi
kärleksfulla ord: »Bra, du är en god
och trogen tjänare. Gå in till glädjen
hos din herre.«

Fernando Ocáriz

article/lat-oss-tacka-gud-for-benedikt-xvi-msgr-fernando-ocariz/ (2025-08-05)